

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τη μυστική των Περιβίων

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Μή η Γελσιόνα δεν κατάλαβε τη σημασία του επιφωνήματός αυτού της Κελαϊδίστρας κ' εξακολούθησε:

— Ναί... ή γυνίκες αυτές εινε ένοχε κ' άξιο κατάκριτες... Αύτη τή γνώμη έχω κ' έγω. 'Αλλά, τί τά θέλεις, δέν πρέπει νά έμιασε και τόσο αυστηρές άπεναντί τους έμεις που ό θεός μάς βοήθησε και δέν έπάραμε τόν κακό δρόμο... 'Ο θεός νά φυλάη τόν άνθρωπο!.. Δέν ξέρει κανείς τί μπορεί νά τού τύχη...

— Ω! Έκανε ή Μαριάνθη. Έγω δέν τις κατηγορώ τις γυνίκες αυτές... 'Απεναντίας μάλιστα, τις συμπονάω...

Έκείνη τή στιγμή, ή Σεραφίνα ή όποία άνυπομονούσε για τήν παρατεινόμενη συζήτηση τών κοριτσιών, πλησίασε τή Μαριάνθη και τής έπτε:

— 'Ας πηγαίνουμε, άγαπητή μου... 'Η ώρα εινε περασμένη και θ' άργήσουμε...

— Περιμένετε λίγο ακόμα, κυρία μου... τής άπάντησε ή Γελσιόνα. Εινε τώσος καιρός που έχω νά ιδώ τήν καλή μου Κελαϊδίστρα!..

— Μά, κόρη μου, εινε άργά και πρέπει νά πηγαίνουμε, έπει ή οικονομός του Ζάκ Φεράν δυσανασχετώντας. 'Ας εινε όμως σάς περιμένο λίγα λεπτά ακόμα...

Η Μαριάνθη έπιασε τά χέρια τής φίλης της και τή ρώτησε:

— Μά τί έρχόσουν νά κάνης σ' αύτη τή φυλακή;

— 'Α! 'Ερχόμουν νά ιδώ μία δυστυχισμένη γειτόνισά μου, μία άγγελική κοπέλλα που τή συκοφάντησαν και τήν έκλεισαν έδώ μέσα... Τή λένε Λουίζα Μορέλ... Εινε κόρη ένός φτωχού τεχνίτου που τρελλάθηκε από τή μεγάλη του δυστυχία...

Ακούοντας τό όνομα τής Λουίζας Μορέλ, τού δυστυχισμένου αυτού θυμάτος του Ζάκ Φεράν, ή γρηά Σεραφίνα άνασκήτησε και κύτταξε μέ προσοχή τή Γελσιόνα. Τό πρόσωπο τής νέας τής ήταν έντελώς άγνωστο. 'Αλλά από τή στιγμή έκείνη, ή διαβολόγρηά τένωσε τ' αύτία και άρχισε νά παρακολουθή τή συνομιλία τών δυό κοριτσιών.

Τή δυστυχισμένη! Είπε ή Κελαϊδίστρα. 'Αλήθεια πόσο θά χάρηκε, όταν ειδη πώς δέν τήν ξεχάσες στις συμφορές της...

— Καί δέν εινε αύτη μόνο! 'Εξακολούθησε ή Γελσιόνα. 'Έχω κ' έναν άλλο φυλακισμένο... 'Ενα νέο λαμπρό, και τίμιο, γείτόνά μου άλλοτε κ' αυτόν... 'Ερχομαι μάλιστα τώρα ίσια από τή φυλακή του... 'Ονομάζεται Φρανσουά Ζερμαίν... Πόσο έκλαψα όταν τόν ειδα νά τόν έχουν ανάμεσα στους κακούργους... 'Έκλαψε όμως κι αυτός πολύ... Τό δυστυχισμένο! Τόν αγαπάω σαν αδελφό μου!..

Η Σεραφίνα, άκούοντας τό όνομα τού Φρανσουά Ζερμαίν, διπλασίασε τό δνομα τού Φρανσουά Ζερμαίν προσοχή της.

— Καί τί έκανετ αύτός ό νέος που τόν έχουν στην φυλακή; ρώτησε ή Μαριάνθη μ' ένδιαφέρον;

— Τίποτε! άπάντησε ή Γελσιόνα άγανακτησ μέ νη. Τόν κατατρέχει ένας παληόγερρος συμβολαιογράφος ό ίδιος που κατατρέχει και τή Λουίζα Μορέλ... 'Η Λουίζα ήταν όπρηρέτριά του κ' ό Φρανσουά Ζερμαίν ταμίας του... 'Αν ειχα καιρό θά σου έλεγα μέ κάθε λεπτομέρεια τις άδικες κατηγορίες που τούς άπευθύνει... 'Ο παληάνθρωπος αυτός κάνει σαν λυσσοσώμενος έναντί τους, ενώ έκείνοι δέν τού έχουν κάνει τό παραμι-

κρό κακό. 'Αλλά μή σε μέλλει! Πολύ γρήγορα θά τιμωρηθί κ' αύτός όπως τού άξίζει!..

Η Γελσιόνα έπρόφερε τά τελευταία αυτά λόγια μέ τώση πεποίθησι, ώστε ή γρηά Σεραφίνα ταραχτηκε. Για νά λάβη κ' αύτη μέρος στη συζήτηση και νά άποσπάση έτσι περισσότερες πληροφορίες από τή Γελσιόνα, έπτε μέ γλυκειά φωνή στη Μαριάνθη:

— Έλα, κόρη μου, άς πηγαίνουμε γιατί ειναι άργά και μάς περιμένουν... Ξέρω πώς μέ τό δικιο σου εϊσαι περίεργη ν' άκούσης τό τέλος τής θμιλίας τής φίλης σου... Κι' έγω ή ή ίδια, χωρίς νά ξέρω καθόλου, αύτους τούς δυό δυστυχισμένους νέους για τούς όποιους σου μιλάει, άρχισα νά νοιώθω ένδιαφέρον γ' αύτους. Θεέ μου! Πώς εινε δυνατόν νά ύπάρχουν στον κόσμο τώσο κακοί άνθρωποι!.. 'Αλήθεια, πώς όνομάζεται αύτός ό κακός και άκαρδος συμβολαιογράφος;

Η Σεραφίνα φαινόταν στη Γελσιόνα σαν μία γυναίκα έντελώς άβήρωρη και ξένη. 'Ωστόσο, ή νεαρή μοδιστρούδα θυμάταν ότι ό Ροδόλφος τής ειχε συστήσει νά μη τής ξεφύγη ούτε λέξι για τήν προστασία του στη Λουίζα Μορέλ και τόν Φρανσουά Ζερμαίν. Γι' αύτό μάλιστα μετανόησε που ειχε πη για τό συμβολαιογράφο: «Πολύ γρήγορα θά τιμωρηθί κ' αύτός όπως τού άξίζει.»

Γιά νά διορθώση λοιπόν τό λάθος της, άπάντησε στη Σεραφίνα:

— Τό συμβολαιογράφο αυτό τόν λένε Ζάκ Φεράν. Κ' εινε ακόμα περισσότερο άείομεμπτος, γιατί αύτοί οι δυό δυστυχισμένοι νέοι τούς όποιους κατατρέχει, δέν ειχαν κανένα άλλο νά τούς υπερασπιστή, έκτός από μένα... 'Αλλά τί μπορεί νά κάνω έγω, μ' άδύνατη νέα;

— Τι κρίμα! Έκανε ύποκριτικά ή γρηά Σεραφίνα. Κ' έγω νόμισα πώς θά ειχαν κανένα δυνατό προστάτη, γιατί σ' άκουσα νά λές: «Πολύ γρήγορα θά τιμωρηθί όπως τού άξίζει!»

— 'Οχι, δυστυχώς, κυρά μου, δέν έχουν κανένα, άπάντησε ή Γελσιόνα.

Και για νά διώξη κάθε ύποψια από τή γρηά, πρόσθεσε:

— Καί ποιός τολμάει σήμερα νά υπερασπιστή δυό φτωχούς κ' έρημους νέους έναντίον ένός ανθρώπου πλουσίου και δυνατόν σαν τó Ζάκ Φεράν;

— Ω! μή τό λές αυτό, γιατί ύπάρχουν άνθρωποι γενναίοι και μεγαλόψυχοι! άπάντησε ή Μαριάνθη μ' ένθουσιασμό. Ξέρω έγω έναν κύριο που θεωρεί καθήκον του νά υπερασπίζεται και νά προστατεύη όσους ύποφέρουν. 'Ο κύριος αυτός εινε τώσο καλός προς τούς τωίούς ανθρώπους όσο τρομερός εινε στους κακούς.

Η Γελσιόνα κύτταξε τήν Κελαϊδίστρα ξαφνιασμένη και λίγο έλειψε νά τής πη ότι κ' αύτη ήξερε, δηλαδή τό Ροδόλφο.

Αλλά, πιστή στις συστάσεις τού «γειτόνα» της — όπως άποκαλούσε τόν πρίγκηπα, — άποκρίθηκε στη Κελαϊδίστρα:

— 'Αλήθεια, ξέρεις έσύ κανένα που νά προστατεύει τούς άδυνάτους;

— Ναί!.. και είμαι βέβαιη πώς άν αύτός ήξερε τις συμφορές τού Φρανσουά Ζερμαίν και τής Λουίζας, θά έτρεχε άμέσως νά τούς βοηθήσει.

Η Σεραφίνα κύτταξε μέ άπορία τό θυμά της και έπτε μέσα της:

— Τί άκούω; αύτη ή μικρή έχει προστάτες;.. Εινε λοιπόν επικίνδυνη; Πρέπει τώρα νά τήν ξεκάνω τό

'Ακούοντας τό όνομα τής Λουίζας Μορέλ ή γρηά Σεραφίνα άνασκήτησε...

ταχύτερο πρὶν προφτάσει νὰ τὴ βοηθήσει κανεὶς.

— Λοιπὸν, καλὴ μου Κελαϊδίστρα, εἶπε ἡ Γελασίνα, ἀφοῦ ξέρισε ἕνα τόσο δυνατὸ ἄνθρωπο, σὺστῆσέ του τὴ Λουίζα καὶ τὸ Φρανσουά—Ζερραίν, γιατί ὁ δυστυχισμένον ὑπόφερον ἀδίκως.

— Μείνε ἡσυχά καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ τοὺς φίλους σου... Θὰ μιλήσω γι' αὐτοὺς στὸν κ. Ροδόλφο.

— Τὸν κύριο Ροδόλφο, εἶπες; φώναξε ἡ Γελασίνα κατὰ-πληκτῆ.

— Ναι, εἶσι δνομάζονται αὐτοὶ πού προστατεύει τοὺς ἀδυνάτους κατὰ τῶν δυνατῶν. Μὰ γιατί ἀπορεῖς τόσο;

— Γιατί κι' ἐγὼ ξέρω κάποιον κύριο Ροδόλφο...

— Δὲν θὰ εἶνε ὁ ἴδιος βέβαια...

— Νὰ ἰδοῦμε... Πῶς εἶνε ὁ δικός σου;

— "Ἐνας ἀντρας νέος..."

— Ναι... Ὑστερα;

— Εὐγενῆς στὴ φυσιογνωμία, γλυκός...

— Ναι!... Ναι!... Ἐκείνη ἡ Γελασίνα, τῆς ὁποίας ἡ ἐκπληξὶ μεγάληνε ὁλόνα. Πῶς κοιτάζει μὲ τὸ δικό μου Ροδόλφο! "Ἐχει μαύρα μαλλιά; Μικρὸ μαῦρο μουστάκι;

— Ναι...

— Εἶνε ψηλός, λιγερός, κομπός;

— Ναι... ναί... ἀπαντοῦσε ἡ Μαριάνθη. Καὶ ποῦ τὸν ξέρισε εἶς;

— "Ἐχει μὰ κάμαρη δίπλα στὴ δική μου... Εἶνε ἕνας τεχνίτης.

— "Α! Τότε δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ὁ ἴδιος...", εἶπε ἡ Μαριάνθη. Γιατί ὁ κύριος Ροδόλφος, γιὰ τὸν ὁποῖο σοῦ μιλάω ἐγὼ, εἶνε ἕνας ἄνθρωπος παντοῦναμος... Τ' ὄνομά του τὸ προφτερον ὄλοι μὲ σεβασμὸ καὶ ἀγάπην... Τὸν βλέπεισ καὶ τὸ μεγαλειο του σὲ κάνει νὰ θέλῃ νὰ γονατίσῃ μπροστὰ του.

— "Ἄν εἶν' ἔτσι, ὅπως μὲ λές, δὲν πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιον... Ὁ δικός μου Ροδόλφος οὔτε παντοῦναμος εἶνε, οὔτε σεβάσιμος... Εἶν' ἕνας νέος καλὸς καὶ χαριτωμένος... "Ἄλλὰ τί κάθεται καὶ φλυαρῶ... "Ἄς πηγαίνω νὰ ἐπισκεφθῶ τὴ φτωχὴ Λουίζα Κορέλ.

— Καὶ ποῦ κάθεται; τὴ ρώτησε ἡ Κελαϊδίστρα.

— Στὴν ὁδὸ Τέμπλου, 17.

— "Ῥατὰ! εἶπε μέσα τῆς ἡ Σεραφίνα, ἡ ὁποία παρακολουθοῦσε τὴ συνομιλία τῶν δυὸ κοριτσιῶν. Ἐπρεπε νὰ τὸ μάθω κι' αὐτὸ. Ποῖος ξέρει τί εἶδους ἄνθρωπος εἶνε ὁ μυστηριώδης αὐτὸς κύριος Ροδόλφος.

Καὶ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὶς πληροφορίες πού εἶχε συγκεντρώσει, εἶπε κάπως ἀπότομα στὴ Μαριάνθη:

— "Ἐ, φτάνει πειὰ!... "Ἄς πηγαίνουμε!... Χάσαμε τ' ὀλιγότερο ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας...

— Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ γρηῃ; Δὲν μὲ ἀρέσει καθόλου τὸ μοῦτρο τῆς, εἶπε μὲ σιγανὴ φωνὴ ἡ Γελασίνα στὴν Κελαϊδίστρα.

— "Ἐπειτα, πρόσθεσε μὲ δυνατὴ φωνή:

— "Ὅταν ἔρχοσαι στὸ Παρίσι, καλὴ μου Κελαϊδίστρα, μὴ μέ ξεχνᾶς... Νὰ ἔρχοσαι νὰ με βλέπεις..."

— Ναι, ναί, ἄμα ξανάρθω στὸ Παρίσι, θάρθω νὰ σὲ ἰδῶ... Προηγουμένως ὅμως θὰ σοῦ γράψω ἀπὸ τὴν ἐξοχή. Ἄντιο, καλὴ μου Γελασίνα.

— Ἄντιο, Κελαϊδίστρα μου...

Καὶ ἡ δυὸ κοπέλλες, ἀφοῦ φιλήθηκαν τρυφερά, χωρίσθηκαν λυπημένες.

Ἡ Γελασίνα μπήκε στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ δῆ τὴ Λουίζα κι' ἡ Μαριάνθη μὲ τὴ Σεραφίνα ἀνέβηκαν σ' ἕνα ἀμάξι. Ἡ γρηῃ μέγαιρα εἶπε στὸν ἀμαξά νὰ πάρῃ τὴν ὁδὸ Μπατινιόλ καὶ νὰ σταθῆ στὰ ὀχυρώματα, πού ὕπῃρχαν τότε στὴν ἐξοδο τοῦ Παρισιῶ.

Ἐκεῖ ὕπῃρχε ἕνας σόντομος δρόμος πού ὄδηγοῦσε κατ' εὐθεῖαν στὶς ὄχτες τοῦ Σηκουάνα, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸ Νησί τοῦ Χαλαστί. Ἡ Μαριάνθη, ἡ ὁποία δὲν ἤξερε καλὰ τὸ Παρίσι, δὲν ἐκατάλαβε τίποτε καὶ νόμιζε ὅτι τὴν ἐπάγειναν στὸ ἀγρόκτημα τοῦ Βουκεβάλ.

Μόνον ὅταν τὸ ὄχημα στάθηκε στὸ πρόστασιον Μπατινιόλ κι' ἡ γρηῃ μέγαιρα τῆς εἶπε νὰ κατέβῃ, ἡ νέα ἔκαμε εὐφρασιασμένη:

— Ἄλλὰ, μὸ φαίνεται, κυρία, ὅτι δὲν εἶνε ὁ δρόμος τοῦ Βουκεβάλ... Ἐπειτα πῶς θὰ πάμε πεζὲς ἀπὸ δῶ ὡς τὸ ἀγροκῆπι;

— "Ῥατὰ μου δεσποινίς, ἀπάντησε ἡ μέγαιρα μὲ γλυκοστάλαχτο τόνο, κάνω ὅτι μὲ διάταξαν νὰ κάνω οἱ εὐεργέται σου... Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνο

πού μπορῶ νὰ σοῦ πῶ... Θὰ τοὺς λυποῦσεσ πολύ, ἂν διάταξες νὰ μ' ἀκολουθήσῃς...

— "ὦ! Νὰ διάσῃς; Ποτέ! φώναξε ἡ Μαριάνθη. Ἄφοῦ σὰς ἐστειλαν οἱ εὐεργέται μου, ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε... Θὰ σὰς ἀκολουθῆσω, ὅπου κι' ἂν μὲ πάτε... Μόνον πέστε μου ἂν ἡ κ. Γεωργία εἶνε καλά...

— Πολὺ καλά... Περίφημα.

— Κι' ὁ κ. Ροδόλφος;

— Ἐξαιρετά.

— "Ὅστε τὸν γνωρίζετε; Γιατί, πρὸ ὀλίγου, ὅταν ἔκανα λόγον σχετικῶς στὴν Γελασίνα, εἶσεῖ δὲν εἶπατε τίποτε..."

— Δὲν εἶπα τίποτε γιατί εἶχα τοὺς λόγους μου. Ἐκάνα ὅτι μὲ διάταξαν.

— Ἐκεῖνος σὰς ἐδῶσε αὐτὲς τὶς διαταγές;

— Δὲς περιέργεια πού τὴν ἔχει! Ἐκάνε ἡ Σεραφίνα γελῶντας.

— Ναι, εἶμαι πολὺ περιέργη...

— "Ἐ, τότε κάνε λίγη ὑπομονή καὶ σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας θὰ τὰ μάθεις ὅλα..."

Ἡ Σεραφίνα κι' ἡ Μαριάνθη, ἀφοῦ ἄφησαν πίσω τους τὰ τελευταῖα στίτια τοῦ Μπατινιόλ, πῆραν ἕνα καταπρόσιον μονοπάτι, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὸ ὄπιο, ὕπῃρχαν καρυδιές.

Ἡ ἡμέρα ἦταν θερμὴ καὶ ὄρατα. Ὁ ἥλιος, πού πλησίαζε πειὰ πρὸς τὴ δύση του, ἐχρῶσε καὶ τὰ πάντα.

Ὅσο ἡ Μαριάνθη πλησίαζε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ, τόσο τὸ χρῶμα τῶν παρεῖων τῆς ζωῆνε κι' ἀνέπειε μὲ πραγματικὴ ἀγαλλίασι τὸν καθαρὸ ἀέρα τῆς ἐξοχῆς. Τὸ πρόσωπό τῆς δὲ εἶχε πάσει μιά τέτοια ἔκφρασι εὐτυχίας, ὡστε ἡ κυρὰ Σεραφίνα τῆς εἶπε:

— Πολὺ χαρούμενη σὲ βλέπω... Πολὺ εὐχαριστημένη...

— "ὦ! ναί, κυρὰ μου! ἀπάντησε ἡ Μαριάνθη. Εἶμαι πολὺ χαρούμενη, γιατί θὰ ξαναἰδῶ τὴν κ. Γεωργία, ἴσως καὶ τὸν κ. Ροδόλφο... Ἐγὼ τόσοσ δυστυχισμένους ἄνθρώπους νὰ τοὺς συστήσω... Κι' ἐλπίζω πῶς θὰ φροντίσουν γι' αὐτούς... Πῶς νὰ μὴ εἶμαι, λοιπὸν, χαρούμενη; Καὶ λυπημένη ἂν ἦμου, θὰ ξεχοῦσα τὴ λύτη μου... Ἐπειτα, κυττάξτε... πῶσο ὀυράνος εἶνε χαρούμενος μ' αὐτὰ τὰ ροδῶχρωμα συννεφία του... Κυρία!... Κυρία!... Κυττάξτε ἐκεῖ, στὴ μέση τοῦ ποταμιοῦ... Εἶν' ἕνα μικρὸ νησάκι... Τὶ ὄρατιο πού εἶνε... Σωστός παραδεισιος, γεμὰτος πρασιναδά καὶ δέντρα..."

Ἡ γρηῃ Σεραφίνα χαμογέλασε ἀλλόκοτα καὶ εἶπε:

— Χαίρω πολὺ, πού σοῦ ἀρέσει τόσο τὸ νησάκι αὐτό.

— Γιατί, κυρία μου;

— Γιατί, ἀκριβῶς, ἐκεῖ πηγαίνουμε τώρα.

— Στὸ νησι αὐτό; ἔκανε ἡ Κελαϊδίστρα ἐξαφιασμένη.

— Ναι... Παράξενο σοῦ φαίνεται;

— Οὔτε τὸ φανταζόμενον κάνω...

— Καὶ ἂν πρόκειται νὰ ξαναβῆς ἐκεῖ τοὺς φίλους σου;

— Τί λέτε, κυρία;

— Ναι, ἂν πρόκειται νὰ ξαναβῆς ὅλους τοὺς φίλους σου συγκεντρωμένους ἐκεῖ, γιὰ νὰ ἐορτάσουν τὴν ἐξοδό σου ἀπὸ τὴ φυλακή, δὲν θὰ αἰσθανόσουν μεγάλη χαρά;

— Εἶνε δυνατὸν αὐτό; τραῦλις ἡ φτωχὴ Κελαϊδίστρα. Θὰ βρῶ ἐκεῖ τὴν κ. Γεωργία; Τὸν κ. Ροδόλφο;

— "Ἄκουσε, κόρη μου. Ἐσὺ, μὲ τὴν ἀβῶδητά σου αὐτῆ, θὰ με κάνης νὰ σοῦ πῶ, ὅσα ἔχω διαταγῆ ν' ἀποσιωπήσω..."

Μὰ ἡ Κελαϊδίστρα οὔτε τὴν ἄκουγε πειὰ. Ἐτρέχε σχεδὸν πρὸς τὴν ὄχθη καὶ φώναζε:

— "ὦ! Θὰ τοὺς δῶ σὲ λίγο!

ὦ! Ἄν ξέρατε, κυρία, πῶσο χτυπάει ἡ καρδιά μου!..."

— Μὴν τρέλεις ἐτσι! Ξέρω ὅτι ἀνυπομονεῖς, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι γρηῃ καὶ δὲν σὲ προφταίνω...

— Σὰς ζητῶ συγγνώμη, κυρία μου, ἀλλὰ βιάζομαι τόσο νὰ ξαναἰδῶ τοὺς ἀγαπημένους μου προστάτας... Μοῦ φαίνεται σὰν ἀπίστευτο αὐτό... Ἐπίσης δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, γιατί ἡ κ. Γεωργία μὲ περιμένει σ' αὐτὸ τὸ νησάκι κι' ὄχι στὸ ἀγροκῆπι...

— Εἶσαι πολὺ περιέργη, παιδί μου...

— Ναι, ἔχετε δίκην... Εἶμαι ἀδιάκριτῆ...

Ἄλλ' ἄς ἀφήσουμε τὴ Σεραφίνα καὶ τὸ θέμα τῆς στὸ δρόμο πού ὄδηγοῦσε στὸ Σηκουάνα καὶ ἄς πάμε στὸ νησι τοῦ Χαλαστί.

Θὰ σὰς ἀκολουθῆσω ὅπου κι' ἂν μὲ πάτε. Εἶπε ἡ Κελαϊδίστρα

(Ἀκολουθεῖ)